

Åren 2006-2014

Undertecknad har blivit ombedd att skriva några rader om föreningen under den till jag var dess ordförande. Bland det allra första var att, tillsammans med Anna-Lisa Sörlin, ta emot en flagga som föreningen fått sig tillskänkt av själva kungen. Högtidligt värre på nationaldagsfirandet på Gammlia. Flaggan tjänstgör fortfarande, även om den medlem som länge skötte sysslan att fira och hala, Karl-Axel Karlsson, inte är med längre. Det är något visst att vara delaktig i en förening med så gamla anor som umeå koloniträdgårdsförening, jag kunde känna en viss respekt för att förvalta det föreningen står för, inte förstöra något, helst verka i en anda som efterkommande kan se positivt på. Nåväl, lätt sagt. Vad har vi då för slags förening? Först och främst; verksamheten. Medlemmarna samlas kring ett intresse för odling. Vad som sker i övrigt blir i praktiken underordnat, och får motiveras i relation till verksamheten-odling. Så infrastruktur såsom vägar, byggnader, utrustning mm. blir lätt eftersatt; intresset finns på annat håll. Föreningens gemensamma anläggningar var i början av 2000-decenniet av enkelt skick; dricksvatten leddes via en slang från närmsta gård, belägen bortom bron på andra sidan tavleån. En gammal överenskommelse och mycket välvillig inställning från fastighetsinnehavaren Marianne Sjöstedt gjorde detta möjligt. Arrangemanget innebar att slangen skulle anslutas varje vår och kopplas bort innan det var risk för frost varje höst. Däremellan ständig jour för att avhjälpa vattenläckor någonstans i ledningen. Toaletter fanns, i form av torrdass. Diskuterat i styrelsen kom vi ganska snart fram till samsyn kring att dricksvattenförsörjningen var det mest akuta- utan den är andra förbättringar svåra. Området är inte planlagt, därför tar inte umeå kommun något ansvar för att tillhandahålla dricksvatten. Sista utpost av befintlig ledning är tidigare nämnda gård. Dessutom kan den ledning inte belastas med ytterligare användare. Så då rekommenderades vi bilda en vattenförening, där vi och omkringliggande tomter/fastigheter gemensamt kan anlägga en vattenledning. Sagt och gjort, en ekonomisk förening bildades- umeå ersmark9 vattenförening. Väl konkretiserats stod det klart att de verkligen intresserade bestod av koloniföreningen, en fastighetsägare samt två arrendatorer. Umeå kommun anvisade en anslutningspunkt nordvästa ersboda (i närheten av snötippen) och det innebar mer än 1km ledningsdragnings, med passage av både berg och tavleån. Kostnadsförslagen som kom in var på miljonsummor. Härvidlag bedömdes projektet orimligt att fortsätta, så vattenföreningen avvecklades och vi var tillbaka på ruta ett. Dock hade vår besvärliga belägenhet kommit i dagen, och snart väcktes frågan om att borra en egen brunn. Här ska en person som betytt väldigt mycket för föreningen omnämnas; Leif Lindell. Tillsammans med Leif kunde vi på ganska kort tid få nödvändiga tillstånd och anlita en borrfirma som borrade en djupbrunn. 55meter lera+ 30meter berg, kostnaden ca 100kkr. Kvaliteten på vattnet visade sig vara hälsomässigt ok, något höga nivåer järn och mangan, men tjänligt utan vidare behandling. Vilken lättnad! För att kunna använda vattnet behövdes pumpautomatik installeras, för detta ändamål bestämde vi oss för att bygga ett nytt hus med det uttalade syftet att kunna installera pumputrustningen, men att bygga så stort och så gediget att det senare ger möjlighet att kunna inreda för vattentoalett och dusch. Vi började förbereda gjutning av bottenplattan på hösten, och i och med att ett budskap om att saker var på gång gick det att mobilisera ett gäng som tillsammans med Leif satte gjutformen färdig. Leif ordnade en betongbil som pumpade i exakt tillräcklig mängd (puh...). Byggnad (väggar och tak) beställdes av en lokal tillverkare och levererades i paket med lastbil. För att dra in dricksvatten i en byggnad måste man ha ordnat avlopp. Markförhållandena på vårt område gör infiltration svår; marken är inte så genomsläpplig. UMEVA hade svårt att godta trekammarbrunn; för dålig mark, nära tavleån. Sluten tank- inte heller så bra pga stora mängder grävatten som måste transporteras med tankbil. Latrinkompostering lyftes som ett alternativ- men det var svårköpt för föreningens medlemmar. Öppningen kom i form av ny teknik som möjliggör småskalig rening av avloppsvatten på liknande sätt som hur det sker i stora avloppsverk (fällning av fosfor, flotation mm). Nu hade vi de tekniska förutsättningarna på plats- och då var det för första gången möjligt att på allvar överväga en satsning på vattentoalett och dusch/annat avloppskrävande. Ett extra årsmöte sammankallades- där styrelsen efterfrågade- och fick- klartecken att driva toa/duschprojektet vidare samt att samla in de pengar som krävdes, 8000:- per lott. I och med att vi anlidade en auktoriserad entreprenör för inköp och installation av minireningsverket gick tillståndshanteringen väldigt smidigt. Kostnaden för

reningsverket blev ca 200kkr. Återigen gick Leif in och gjorde en enorm insats för föreningen, och under hans arbetsledning, och med ett antal frivilliga arbetsinsatser, kunde servicehuset färdigställas och något år senare tas i bruk, allt till en ytterligare kostnad om ca 200kkr.

Så här med några års perspektiv kan vi konstatera att projektet har inneburit ett lyft för området. Det är för många numer lättare att tillbringa längre tid på kollo, lättare att ha besökare osv. Vi ska väl dock inte heller blunda för de- eventuella- konsekvenser vårt vägval har för framtiden. Alla anläggningar måste underhållas, och med detta har vi höjt ribban en hel del. Det är ju också väldigt rimligt att de som kommit nya till området förväntar sig att den standard som finns bibehålls.

Den andra infrastrukturfrågan som krävt lite möda är vägen till området. Grusvägen från gamla ersmarksvägen åligger oss att sköta, trots att den numer har fler användare. Flera gånger har motioner inkommit med innebörden att vi ska verka för att en vägförening tillskapas för att dela underhållskostnader med de andra fastigheterna. Självt verkade jag inte i den riktningen; det kan i stället vara vårt bidrag till en god grannsämja. En rejäl satsning, utöver sladdning, gjorde vi under dessa år där diken grävdes om och ny grusbeläggning lades (kostnad ca 80kkr).

Det har varit lärorikt att delta i föreningens skötsel. Viktigaste insikten tror jag är att det, i en förening som vår, är verksamheten som står i centrum. Allt därikring måste man ha förståelse för att det kan mottas lite svalt eller förstrött av det stora flertalet medlemmar. Eldsjälar som brinner för stora förändringar kanske finner detta lite frustrerande, några exempel finns allt. Men det skänker också till många en trygghet att veta att den hobbyverksamhet man gett sig in i får vara bara det den är! Med detta vill jag skicka Umeå koloniträdgårdsförening lyckönskningar om ytterligare 100år!

Jan Olsson, ordf. 2006-2014